

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U G O S P I Ć U

Broj: K-DO-4/08
Gospić, 27. svibnja 2008.
PR/MB

U G O S P I Ć U
P R I J E M L J E N O
Dno 2.6. 2008.
Broj: K-6 2008.

ŽUPANIJSKOM SUDU U GOSPIĆU

Temeljem čl.42.st.2.toč.4. ZKP-a podnosim

OPTUŽNICU

Protiv: NENADA PEJNOVIĆA, sina Mile i majke Radojke, rođene Uzelac, rođenog 19. studenog 1966. u Otočcu, s prebivalištem u Vrhovinama, Seoci br.8, s boravištem u Bosni i Hercegovini, Blaževac 139, općina Pelagićevo, Srbina, državljanina RH, radnika, nezaposlenog, oženjenog, oca dvoje djece starih 7 i 14 godina, sa završenom osnovnom školom i tečajem za skretničara na željeznici, slabih imovinskih prilika, neosuđivanoga, u pritvoru se nalazi od dana 10. veljače 2008.,

da je dana 4. listopada 1991., za vrijeme oružanih sukoba i okupacije od strane pobunjenih Srba u okviru tzv. „SAO Krajine“, u Vrhovinama, zaselak Čorci, u kasnim poslijepodnevним satima, kao pripadnik „Milicije“ tzv. „SAO Krajine“, po dogovoru i zajedno s ostalim pripadnicima paravojsnih formacija tzv. SAO Krajine, protivno odredbama članka 3. i članka 13. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. i članka 13. Dopunskog protokola Ženevske konvencije o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, Protokol II od 8. lipnja 1977., najprije nezakonito lišili slobode mještane navedenog sela hrvatske nacionalnosti i to: Martina Čorka, Matu Čorka, Katu Čorak, Stjepana Čorka, Vladimira Čorka i Slavka Čorka, te ih odveli i nezakonito zatvorili u tzv. „Odjeljenje Milicije u Vrhovinama“ gdje su isti prenoćili u nesnosnim higijenskim uvjetima, da bi ih idućeg dana svi zajedno odveli na predio Čurinke-Oštri Vršak, gdje su ih potom što vatrenim, što hladnim oružjem, sve lišili života,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava, za vrijeme oružanog sukoba i okupacije, protuzakonito zatvorio i ubijao civilno stanovništvo,

pa da je time počinio kazneno djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravomratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – opisano u članku 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, i kažnjivo po istom zakonskom propisu.

Stoga

predlažem:

1. da se na glavnu raspravu pozove okrivljenik Nenad Pejnović (90-91) te svjedoci: Kata Ćorak (136-137), Željko Ćorak (138-139), Slavko Trtica (140), Kosovka Ćorak (141-142), Nikola Pejnović (143), Milan Varat (144), Ive Ćorak (145-146), Milan Ćorak zv.Miĉo (150-152), Branko Arambašić (163), Milorad Pejnović (164-175), Juraj Ćorak (166-167), Vladimir Ćorak (203-204), Danica Srdić (205), Boško Kantar (215-216), Bogdan Ćudić (215), Milan Ćorak (227-228), Jelka Ćorak (229-230), Goran Ćorak (231), Boro Žigić (233), Milan Štetić (232) Dane Narančić (240) i ugroženi svjedok br.1. (213-214),
2. da se na glavnoj raspravi pročitaju zapisnici o saslušanju svjedoka: Duška Arambašića, (148-149), Milana Delića (153-154) i Nade Pejnović (206) te izvrši uvid o prepoznavanju (6), izvod iz kaznene evidencije (135) i izvod iz prekršajne evidencije (127), te izvrši uvid u spis toga suda broj : Kir-120/02,
3. da se protiv okrivljenika Nenada Pejnovića odredi pritvor iz razloga predviđenih u čl.102.st.1.t.4. ZKP-a.

Obrazloženje

Protiv okrivljenog Nenada Pejnovića provedena je istraga jer je iz kaznene prijave Policijske postaje Otočac broj:K-153/94 i posebnog izvješća od 10.2.2008., te priloga, postojala osnovana sumnja da je okrivljenik počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.120.st.1. OKZRH.

Okrivljenik u svojoj obrani navodi da je cijeli život proveo u Vrhovinama, a 1995. je izbjegao u Srijem, te se poslije nastanio u Bosni. Početkom ove godine pozvao je svoga brata Vladu Pejnovća koji živi u Vrhovinama te se interesirao za hrvatske dokumente. Brat mu je odgovorio da može slobodno doći, ako nije ništa napravio i ako nije nikoga ubio. Skupio je novce te je sa suprugom Miladinkom došao u Vrhovine u petak 8. veljače 2008. Bio je umoran od puta i namjera mu je bila otići u Policijsku postaju u Otočac u ponedjeljak. Drugog dana nešto je radio oko kuće i u popodnevним satima njemu je došla nepoznata osoba sa kombijem te ga upitala da li se on zove Nenad Pejnović na što mu je on potvrdno odgovorio. Tražio ga je da uđe u njegov kombi i da odu na piće, u početku se nećkao ali je na njegovo nagovaranje sjeo u kombi. Ta ga osoba nije odvezla na piće nego ga je odvezla do kuće Željka Ćorka. Dolaskom do te kuće izišao je iz kombija i najprije su ga napali Željko Ćorak i njegova majka govoreći mu da je on ubio Ćorku, kako je tu bilo više osoba jedna od tih osoba ga je udarila zatvorenom šakom u predjelu glave, a nakon toga je bio fizički izudaran. Zna da je jedna osoba po imenu Milan Ćorak pozvao policiju koja je ubrzo stigla i odvela ga u policijsku postaju. Ne zna za što je okrivljen i zašto je napadnut i nije počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret. Tvrdi da su ga osobe koje su ga fizički napale zamijenile sa nekom drugom osobom jer za taj događaj 4. i 5. 10.1991. koji se zbio u Vrhovinama, on nije tu bio, to su izvršile osobe po imenu Nenad Bruić, Predrag Brujić, Nedjeljko Brakus, Milan Pupovac, Branko Končar, Darko Jelovac, svi iz Vrhovina. Kada se to događalo on je bio kraj milicijske stanice u Vrhovinama, motornom pilom pilao je drva i sve je to vidio. Nekoliko dana prije ovog događaja njega su zvali u Vrhovine da bude policajac i tada je zadužio policijsku uniformu i poluautomatsku pušku. Ne zna da li se radilo u jutarnjim ili u večernjim satima kada je pilio motornom pilom pokraj zgrade „Stanice

milicije“ na udaljenosti od oko 20 metara vidio je bijeli kombi u kojem je prepoznao Matu Čorka, Katu Čorka i Stipu Čorka. Kasnije je čuo da su te osobe pobijene. Zna da je kombi vozio Predrag Brujić. Taj je kombi stajao pred stanicom milicije od prilike sat do sat i pol, a kasnije mu je Predrag Brujić rekao da su Čorke odvezli na razmjenu i pritom se nasmijao. U stanici milicije je čuo od Branka Končara da su braća Hrvati riješeni u Brezovcu. Prije ovoga događaja on je neke Hrvate iz Vrhovina spasio i to tako što ih je kombijem prevezao iz Vrhovina do Založnice prema Sincu a to su bili Vlade Čorak zv. „Svraka“njegova žena Kosa, Mičo Čorak i njegova žena te još nekoliko starijih osoba kojima ne zna ime. Te su osobe i danas žive. On nije izvršio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, a osobe iz Vrhovina koje su ga navodno prepoznale zamijenile su ga za drugu osobu. Koliko je njemu poznato naredenje da se pobiju Čorci izdao je Milan Pupovac.

Tijekom istrage saslušani su svjedoci: Kata Čorak, Željko Čorak, Kosovka Čorak, Ivan Čorak, Milan Čorak, Juraj Čorak, Milan Čorak, Jelka Čorak, Goran Čorak, Slavko Trtica, Nikola Pejnović Milan Varat, Duško Abramović, Milan Delić, Branko Arambašić, Danica Srdić, Boško Kantar, Bogdan Čudić, Boro Žigić, Dane Narančić, Milan Štetić, te ugroženi svjedok br.1.

Ugroženi svjedok br.1. koji je saslušan temeljem čl.238.a ZKP-a, navodi da je on osobno bio pripadnik srpske vojske tijekom 1991. godine. Tijekom ljeta 1991. godine u Vrhovinama je bila formirana nekakva samostalna formacija koja nije pripadala ni policiji ni vojsci a u njenom sastavu bio je i okrivljenik Nenad Pejnović. Pripadnici te formacije boravili su u osnovnoj školi a povremeno su izvodili vojne akcije u zaseoku zv. Čorci i to na način da su iz pripremljenog rova u kojem se nalazio puškomitraljez, pucali prema osnovnoj školi, a ostali djelatnici iz te formacije iz te škole bi tada počeli pucati prema zaseoku Čorci, te su se akcije izvršavale puno puta. Pripadnici ove formacije u dvorišta kuća zaselka Čorci ubacivali su eksplozivne naprave bombe, zna da je u to vrijeme izrađen jedan letak s natpisom „Četnički štab Brezovac“, a letke su pripadnici te formacije pa tako i okrivljenik, ubacivali po dvorištima kuća od Čoraka. Sve se to radilo pod komandom Predraga Uzelca i Predraga Baklajića. U to vrijeme iz Korenice k njima su dolazile osobe pod nadimkom „Prego“ i „Pičo“, a jedna osoba pod nadimkom „Crnogorac“ koja je bila pripadnik vojske kapetana Dragana. Te su osobe održavale sastanak sa pripadnicima vojne formacije, koje je on prije spomenuo, a među njima je bio i okrivljenik Nenad Pejnović. Sve je to sa strane gledala vojska JNA koja je bila pod komandom Nađa Jovanovića. Dana kada je zapaljen zaselak Čorci, on nije bio u Vrhovinama, tako da osobno ne zna tko je to učinio, ali mu je poznato da je nakon toga dio mještana Čorci pod vojnom pratnjom ispraćen prema mjestu Sinac. Zna da su dvije starije žene ubijene i poznato mu je da je u jednoj kući izgorjela majka od Vlade Čorka. Oko tjedan dana iza ove akcije pred policijskom postajom sabralo se više ljudi a među njima je bio i okrivljenik. Tada je dotrčao Danilo Radić i rekao da su se Čorci vratili i da su u voćnjaku. Grupa od tih ljudi što su bila pred policijskom postajom a među njima je bio i okrivljenik, uputila su se prema zaseoku Čorci i tad su u policijsku postaju u Vrhovinama dovedene osobe iz toga zaselka koji su noćili u policijskoj postaji dvije noći. Osobno nije bio nazočan kad su ti ljudi dovedeni u policijsku postaju ali je vidio u Stanici milicije Vladu Čorka i Martina Čorka. Poznato mu je da su nakon dvije noći i to isto društvo iz vojne formacije među njima je bio i okrivljenik Nenad Pejnović odveli te osobe iz Stanice milicije, u njemu nepoznatom pravcu. U stanici milicije bili su nazočni još i Predrag Uzelac, Nikola Prica, Đerić iz Korenice, Branko Drakulić, te jedan oficir zv. „Lisac“ i drugi a među njima je bio i okrivljeni Nenad Pejnović. Nakon dan dva on se nalazio u prostorijama policijske postaje u Vrhovinama, a tu se nalazio i okrivljenik Nenad Pejnović i zna da je okrivljenik osobno pokazivao i pričao, a prethodno je kleknuo lijevom nogom na stolicu te govorio „Ja ga koljem, a on se smije, kakvo srce ima“, tome je bio prisutan i Mišo Kmezić zv.

„Čaruga“, Predrag Hrkalović, Brujici i druge osobe. Svjedok se u prostoriji zadržao samo oko jednu minutu a kada je ušao u prostoriju razgovor je o tome bio prekinut, on je brzo izašao iz prostorije jer je vidio da nije bio poželjan. Dan dva nakon ovoga sreo je okrivljenog Nenada Pejnovića ispred DIP-a u Vrhovinama i tu se našao Mišo Kmezić zv. „Čaruga“ i tada je Čaruga upitao okrivljenika „Jeli Nešo, kako se ono Brico smijao“? Okrivljenik na to ništa nije odgovorio nego se samo počeo smijati na neobičan način. To je trajalo par narednih dana sve dok u Vrhovine nisu došli pripadnici Međunarodne zajednice i počeli tražiti civile iz mjesta Čorci. On osobno nije vidio da je okrivljenik Nenad Pejnović počinio taj zločin u Čorcima. Svjedok je cijelo vrijeme bio pripadnik srpske, odnosno Martićeve vojske. Vidao je tijekom 1991. okrivljenika naoružanog mitraljezom zv. „na lanac“ i nosio je maskirnu odoru te je preko sebe imao redenike i takav se kretao po selu i ulazio u gostionicu. Okrivljenog poznaje oko trideset godina, jer je on iz tog kraja, ali zajedno nisu išli u školu i samo su bili dobri prijatelji. U srpsku vojsku bio je mobiliziran. Čuo je da je Nenad Pejnović vozio neke ljude iz zaselka Čoraka prema crti razgraničenja, prema Sincu i zna da je to dozvolio Pupovac, tadašnji zapovjednik milicije u Vrhovinama.

Svjedokinja Iva Čorak navodi da se dobro sjeća dana 4.10.1991. predvečer kada se nalazila u kući Mate Čorka gdje se sa obitelji skrivala prethodnih dana. Vidjela je u dvorištu kuće okrivljenog Nenada Pejnovića kako sa još ostale dvije osobe koje nije poznavala veže ruke njenog muža Martina te Stipu, Matu, Katu i Vladu Čorak. Ruke im je vezao žicom a ona je pobjegla u sobu i sakrila se pod krevet. Zna da je njezin suprug Martin pitao okrivljenika da ga pusti u kuću kako bi uzeo kaput a sa okrivljenikom njezin suprug je ušao u kuću u sobu gdje se ona nalazila skrivena pod krevetom. Iz straha se nije smjela javiti i ostala je pod krevetom cijelu noć te narednog dana uz pomoć Kate Čorak izašla kroz prozor van. U to vrijeme okrivljenik je bio obučen u maskirno šarenu odoru sa oznakom „milicije Krajine“ i bio je naoružan puškom kao i ove ostale dvije osobe. Čula je da je pok. Kata Čorak pitala okrivljenika Nenada Pejnovića da je pusti da pokupi veš na što joj je ovaj odgovorio da ne mora, jer joj neće više trebati. Inače, okrivljenika poznaje dugi niz godina, jer je prije Domovinskog rata okrivljenik radio na željeznici, a prilikom dolaska i odlaska na postao uvijek je prolazio kroz njeno dvorište. Okrivljenika je u više navrata vidjela iz svoje kuće da u grupi prolazi kroz selo u uniformi, naoružan puškom i na sebi je nosio redenike preko ramena. Osim nje u kući je tada još bila Manda Čorak sada pokojna. Kada je ove godine kod nje u kuću pozvonio na vrata okrivljeni Nenad Pejnović ona ga je odmah prepoznala. Udaljenost između nje i okrivljenika kada je ona stajala na verandi bila je nešto manja od 10 metara, sve se to događalo u sumrak, vidjelo se, makar svijetlo nije bilo upaljeno. Ona je iz verande gledala kroz prozor koji je bilo veličine 1 x 1 metar.

Svjedok Vladimir Čorak navodi da okrivljenog poznaje dugi niz godina, a prije Domovinskog rata znali su biti često u društvu na piću. Na početku rata okrivljenik je svakodnevno dolazio u zaselak Čorci u vojnoj odori zajedno sa drugim uniformiranim osobama te su po zaseoku pucali. Okrivljenik je nosio automatsku pušku. Po zaseoku se pucalo sve od svibnja 1991., a oni su se u to vrijeme skrivali po podrumima štala i drugih objekata. Po kućama se pucalo gotovo svaku noć. Njegova kuća zapaljena je 25. rujna 1991., u večernjim satima te ujutro 26. rujna iselio iz zaselka Čorci zajedno sa suprugom te izbjegao u mjesto Sinac, a potom u Zagreb. Izbjegao je na način da ga je Nenad Pejnović dovezao do erte razgraničenja a prethodno je njegova supruga zatražila komandira milicije Pupovca zv. „Macan“ da omogući prijelaz. Putem je pitao okrivljenika zašto su zapalili Čorke, međutim okrivljenik ništa nije odgovarao samo je šutio. Desetak dana prije nego mu je kuća zapaljena okrivljenik je skupa sa svojim prijateljima ispod ulaznih vrta njegove obiteljske kuće podmetnuo papirić na kojem je pisalo: „Čorci, u roku od 24 h ako se ne iselite biti ćete ubijeni“. Okrivljenika Nenada Pejnovića

od prije poznaje kao naglu, prgavu i poganu osobu, a bio je jedan od prvih među martičevcima, koji su terorizirali zaselak Čorci i spalili ga. Okrivljenik je bio jedan od najmlađih bez pogovora je izvršavao svaku zapovijed.

Svjedokinja Kosovka Čorak poznavala je okrivljenog, jer je on živio u Vrhovinama i vidala ga da prolazi selom. Tijekom 1991. bio je naoružan i u uniformi tadašnje milicije. Nakon što je dana 25. rujna 1991. zapaljena njihova obiteljska kuća u kojoj je izgorjela majka njenog supruga, ona je drugog dana otišla u Martičevu policiju u Vrhovinama i zatražila da ih puste kako bi otišli iz Vrhovina. Tada je dobila suglasnost tadašnjeg zapovjednika milicije te su istoga dana ona, Mićo, Jelena, Vlade i Anka otišli prema Sincu. Njen suprug Vlade nije mogao stati u taj auto, pa je okrivljeni Nenad Pejnović sa njihovim službenim vozilom odvezao ga do Sinačke ruke, a tadašnji načelnik milicije im je omogućio da nesmetano iziđu iz Vrhovina. Okrivljenik je bio samo pratnja.

Svjedok Željko Čorak navodi da je u rujnu mjesecu 1991. vidao okrivljenika kako se vozi na motoru i sa motora je pucao, jednom je pucao prema njemu dok je čuvao stoku na polju što je njegov otac prijavio miliciji u Vrhovinama. Po toj prijavi k njima je u kuću došao Predrag Brujić sa Draganom Đerićem i okrivljenim Nenadom Pejnovićem i tada je okrivljenik govorio da će ih ubiti kad-tad. Početkom 10-og mjeseca 1991., on i njegova obitelj su izbjegli iz Vrhovina da bi se roditelji kasnije vratili natrag i nakon toga je otac odveden, a kuće zapaljene. Njemu je kasnije majka Iva pričala da je osobno vidjela kroz prozor kako okrivljeni Nenad Pejnović veže njegovog oca Martina i Matu Čorka, te je čuo od majke da se Kata Čorak obračala okrivljeniku da zašto ih veže jer je on sa njezinom kćeri išao u školu i da je pusti da pokupi veš, a na što joj je okrivljenik odgovorio, da joj taj veš više neće trebati.

Svjedokinja Kata Čorak slabo poznaje okrivljenika samo je čula od Ive Čorak da je pokojne Čorke iz dvorišta kuće Mate Čorak odveo Nenad Pejnović sa ostalim osobama.

Svjedoci Slavko Trtica, Nikola Pejnović i Milan Varat poznaju okrivljenika i vidali su ga u vojnoj odori. Čuli su da su Čorci odvedeni i nakon toga da su pobijeni.

Svjedok Nikola Pejnović zna da je okrivljenik jedne prigode raspoređivao stoku po vrsti koja se otkupljivala za Srbiju i tada je bio u policijskoj dolamici-bluzi.

Svjedok Milan Čorak zv. „Mićo“, navodi da je čuo od drugih osoba da okrivljenik osobno pucao po mjestu Čorci. On je, nakon što je selo zapaljeno odvezao prema Sincu svoju suprugu Jelenu, Kosovku, Vladu i Anku Čorak, a prethodno je Kosovka Čorak pitala tadašnjeg zapovjednika milicije Pupovca za odobrenje da napuste mjesto, što je i odobreno. Iz pričanja drugih osoba je saznao da je okrivljenik Nenad Pejnović odvodio mještane iz zaselka Čorci koji su kasnije smrtno stradali.

Svjedoci Duško Arambašić i Milan Delić nemaju neposrednih saznanja o samom djelu, samo su čuli od trećih osoba o događajima u zaselku Čorci, a ne znaju tko je to uradio. Okrivljenika poznaju i znaju da je u to vrijeme radio u Šumariji Vrhovine.

Svjedoci Branko Arambašić i Milorad Pejnović poznaju okrivljenika i znaju da je početkom rata bio mobiliziran u tzv. „SAO Krajini“ u sastav policije. Čuli su da su u jesen 1991. gorjele kuće u zaselku Čorci i tada se po Vrhovinama pričalo da su ljudi iz tog zaselka odvedeni i kasnije strijeljani. U to vrijeme okrivljenik je radio u šumariji u Vrhovinama, svjedok Arambašić ga je vidao u odori, svjedok Pejnović navodi da mu je okrivljenik pričao da ga

zapovjednik „Macan“ tjera da „hvata neke ljude po Vrhovinama“, s čime se on nije složio i rekao mu da će se demobilizirati. Često ga je vidao da na ramenu nosi motornu pilu i kako ide po kućama pomagati starijim osobama piliti drva.

Svjedoci Milan Čorak i Goran Čorak navode samo o stradanjima zaseoka Čorci, dok im nije poznato koje bi osobe to izvršile, dok svjedokinja Jelka Čorak navodi da je od pok. Mande Čorak, za vrijeme dok su se nalazile u izbjeglištvu u Sesvetama čula da je okrivljenog Nenada Pejnovića vidjela u kući Mate Čorka kako odvodi Matu Čorka i pri tom ga je tražio novce govoreći mu da bolje njemu ako ima, jer će mu oni dolje oduzeti, a on će mu poslije novce vratiti. Manda joj je još tom prilikom pričala da dok su Katu Čorak odvodili ona je vrištala i tražilo od okrivljenika da je ne vodi da je išao sa njezinom Snježanom u školu. Za sve vrijeme dok nisu izbjegli nisu se mogli slobodno kretati jer su im bombe i zolje bacane na kuću.

Svjedokinja Danica Srdić nema neposrednih saznanja jer se nije nikuda kretala, nikoga nije smjela ništa pitati, jer je ona tijekom cijeloga rata ostala jedina Hrvatica u Vrhovinama.

Svjedok Boško Kantar tvrdi da okrivljeni nije mogao napraviti nikakav zločin jer je sve vrijeme bio u radnom odnosu u Šumariji Vrhovinama gdje je tovario i po četiri kamiona dnevno. Kosa Čorak mu je pričala da ih je Nenad Pejnović spasio vozeći ih prema Sincu i govorio je straži da ne pucaju za njima kada budu odlazili prema Sincu. On je jedne prilike dovezao drva kamionom pred stanicu milicije u Vrhovinama i tada je u Stanicu Predrag Baklajić kamionom dovezao Matu, Stipu i Katu Čorak koje je on poznavao. Bogdan Čudić u svom iskazu navodi da je tijekom 1991. okrivljenik bio u sastavu milicije i nosio je plavu uniformu, a kasnije je nosio vojnu uniformu koji su nosili i oni svi drugi. Okrivljenik je nosio i poluautomatsku pušku. Tko je pobio Čorke njemu nije poznato, samo navodi da se u Hrvatsku vratio 2000. godine i da je u nekoliko navrata razgovarao sa Vladom Čorkom, te mu je ovaj osobno govorio da ih je okrivljeni spasio za vrijeme rata vozeći ih prema Sincu.

Svjedok Milan Štetić poznavao je okrivljenika i tijekom rata ga je vidao ispred Stanice milicije u Vrhovinama sa ostalim milicajcima. Bio je u odori najprije plave, a kasnije u maskirnoj odori, nije bio naružan, dok svjedok Boro Žigić navodi da okrivljenika poznaje cijeli svoj život. Osobno mu nije ništa poznato što je radio tijekom rata u Vrhovinama. S njim se nije družio jer je okrivljenik mlađi od njega. Zna samo da je volio popiti i da je bio prgave naravi.

Svjedoku Dani Narančiću ništa nije poznato djelovanje okrivljenika Nenada Pejnovića jer je on živo u Doljanima. Nakon što mu je porušena kuća dodijeljen mu je privremen smještaj u Vrhovinama gdje je živo sve do 2007. godine.

Dana 18. lipnja 2002. godine djelatnici Nacionalnog parka Plitvička Jezera pronašli su više ostataka ljudskih tijela u šumskom predjelu Čurinka Oštri -Vršak o čemu je obaviješten Istražni centar Županijskog suda u Gospiću, te je povodom te obavijesti odmah obavljen očevid. O obavljenom očevidu sačinjen je zapisnik o očevidu i ekshumaciji iz kojih proizlazi da je pronađeno više skeleta ljudskih tijela koja su pokupljena i proslijedena Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, Katedri za sudsku medicinu. Dana 15.11.2002. godine u navedenom zavodu izvršena je identifikacija mrtvih tijela te su identificirane osobe Kata Čorak rođena 1940. godine, Martin Čorak rođ.1939. god., Stjepan Čorak, rođ.1934., Vladimir Čorak, rođ.1939.god. Slavko Čorak, rođ.1930. god., Mate Čorak rođ., godina rođenja nije navedena.

Izvedenim dokazima tijekom istrage posebno iskazima ugroženog svjedoka br.1.,

svjedokinje Ive Čorak dokazano je daje okrivljenik bio učesnik pri hapšenju i odvođenju civila Martina, Mate, Kate, Stjepana, Vladimira i Slavka Čorka, koji su najprije smješteni u prostorije milicije u Korenici da bi drugog dana bili odvedeni i usmrćeni. Preživjela Iva Čorak je očevidac trenutka uhićenja civila a s njom je zajedno bila i sada pok. Manda Čorak koja je o tom pričala u izbjeglištvu Kati Čorak. Ugroženi svjedok br.1. vidio je djelatnike tadašnje „milicije SAO Krajine“, koji su bili u miliciji u Vrhovinama, a s njima je bio i okrivljeni Nenad Pejnović te su nakon kratkog vremena oštećenici odvedeni iz Stanice milicije pod izgovorom da se ide u razmjenu. Prema iskazu ugroženog svjedoka znalo se je da je jedan od izvršitelja ubojstva ovih civila bio i okrivljenik jer je u to vrijeme u Vrhovinama bilo opće poznato „Nešo kako se Brico smije“? Ovaj je govorio:“ kakvo srce ima, ja ga koljem, a on se smije“.

Većina saslušanih svjedoka okrivljenika su u kritično vrijeme vidali u odori milicije SAO Krajine, a on i sam priznaje da je u to vrijeme bio pripadnik milicije SAO Krajine, makar neki od saslušanih svjedoka svojim iskazima pokušavaju okrivljenika prikazati da nije pripadao tim postrojbama. Radi se o svjedocima koji su saslušani po prijedlogu obrane, međutim, preživjeli mještani zaselka Čorci u Vrhovinama, koji su tijekom istrage saslušani, vidali su okrivljenika pod odorom i naoružanog, koji je sa ostalim pripadnicima srbočetničkih formacijama dolazio u zaselak Čorci i pucao po njihovim kućama.

U ovakvoj radnji okrivljenika stječu se sva obilježja kaznenog djela protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom, ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.120.st.1. OKZRH, pa se ova optužnica ukazuje osnovanom.

v.d. ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVIJETNIKA

Pavao Rukavina